

1981–82 (2. samling), tillæg A sp. 4275 ff. og forhandlingerne sp. 6006 ff.).

Folketingets øvrige partiers reaktion på forslaget har så tydelig været, at når der kom noget nyt uden for deres sædvanlige trummerum, reagerede de automatisk ved at forfalde til det yndede Kumbel-trick om at dutte forslaget et helt andet indhold på end det, der vitterligt står i dets syv korte paragraffer.

På det grundlag slog de om sig med argumentløse skældsord, hvor det ene parti ophidsede det andet til at overgå hinanden i at komme nærmest aldeles ugrundede synspunkter om, at forslagets hyldelse til privat frihed og social hensyntagen til dem, det kniber for, skulle være belastet med lige præcis det stik modsatte menneskesyn – fascismens. Helt tydeligt således, at forbedrede forhold for de arbejdsløse ragede dem alle ni på stribe en papand. Det gjaldt blot om at nedtrampe og kanøfle den grimme Z-ælling.

Som sædvanlig var man misundelig over, at kun Fremskridtspartiet havde formået at udmønte den helt rigtige løsning på et problem, som de andre alle havde sagt store ord om uden at evne at foreslå noget, der kunne hjælpe og kunne praktiseres. De, der mener, at det, Fremskridtspartiet siger, er selvpralende gas, kan blot sammenholde, hvad der faktisk står i forslaget, med, hvad Folketingstidendes referater afslører om, hvad de andre partiers repræsentanter tillod sig af usandheder og bagvaskelser. Så kan den uvildige læser ikke andet end indrømme, at Z-partiet har ret også her.

Men det er ikke (som påstået af de andre) »slavemarkeds-politik« at kræve, at den ellers arbejdsløse skal bestille noget for at få sine penge. Ja, nærværende lovforslag nærmer sig end ikke den inhumanitet, som gennemsyrrer de socialistiske landes midler til opnåelse af den fulde beskæftigelse, som kommunister i alle verdens lande praler så stærkt af.

Første kapitel i den russiske forfatning fra 1936 gengiver efter sigende Pauli ord fra 1. Thess., 3.10., »... at dersom nogen ikke vil arbejde, så skal han heller ikke have føden«.

Det danske samfund kunne simpelt hen ikke eksistere, hvis de herværende socialisters foragt for arbejdet vandt overhånd.

Både for den enkeltes og for landets skyld må vi nødvendigvis have den mentalitetsændring, som nærværende lovforslag udtrykker.: Skal arbejdsduelige mennesker have penge, skal de først levere en arbejdsindsats.

Poulsgaard belærte den 25. november 1980 Svend Auken herom (spalte 2853):

»Hr. arbejdsminister, jeg tror, vi kan blive enige om én ting, dig og mig. Vi forventer, at den skolelærer, der får sin løn for at undervise i skolen, møder på

skolen. Jeg tror også, arbejdsministeren godt vil have, at hans kontordamer m/k møder ovre i Arbejdsministeriet. Vi forventer, at folk gør en indsats for den løn, de får. Der er lige præcis én eneste gruppe af arbejdere, vi ikke forventer nogen som helst indsats fra, og det er de arbejdsløse. De må ikke gøre noget som helst. De skal blive hjemme på sofaen, og så skal de have lønnen tilsendt. Det er asocialt, så det batter. Det var da meget nemmere at sige til skolelærerne og alle de andre: bliv dog hjemme på sofaen! Så sender vi checken hjem til jer, hvorfor skal I ulejlige jer hen på arbejdspladsen? Hvad asocialt og hvad arbejderfjendsk er der i, at man siger: vil I have løn fra samfundet, så skal I også gøre en indsats til gavn for samfundet?«

I de senere års udtalelser – også fra ikke-erklærede fremskridtsfolk – har der været tilløb til, at Poulsgaards forkyndelse ikke er faldet på klippegrund.

Eksempelvis kan henvises til, at Dansk Metalarbejderforbunds kongres i august 1981 viste forståelse for, at staten ikke kan fremture med at yde arbejdsfri indtægter på mange milliarder kroner, som nu – med eksplosivt stigende tendens – bruges på arbejdsløshedsunderstøttelse, arbejdsløshedsbegrunder social bistandshjælp, efterløn, spilduddannelser osv.

Ikke blot Georg Poulsen, men også bl.a. Anker Jørgensen og Erhard Jakobsen med datter har fået stærk presse på synspunktet. Uanset at deres udformninger blot har været sangvinske, indholdstomme ekserciser i den blå luft om at gøre passive understøttelsespenge aktive. Et par af de seneste eksempler findes i Folketingstidende 1987–88 sp. 4999 og i Berlingske Tidendes førsteleder for 30. januar 1988.

SiD's og LO's stort anlagte arbejdsløshedskongresser i juni og august 1981 og Jørlunde-konferencen februar 1982 mundede ud i deprimerende fiaskoer. Den af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i august 1981 udsendte pjece »Det offentlige, levestandarden og beskæftigelsen« polerer og gnider på den serie vrangforestillinger, hvormed befolkningen er blevet forført i de sidste år med den tragiske følge, at vi har gravet os dybere og dybere ned i arbejdsløshed.

Tilsvarende forhold der sig med de utallige møder om arbejdsløsheden, som fine folk med små hjerter har holdt i EF, OECD, ILO osv.

Alt dette har medvirket til, at Fremskridtspartiet ved genfremsættelsen af nærværende lovforslag bringer tilbage i debatten den eneste hidtil lancerede, praktikable og socialt rimelige løsningsmodel, som er anvendelig, når folketingsflertallet ikke vil de fornødne midler til at blive arbejdsløshedens kvit.

Selv om folkeretten endnu er så primitivt udviklet på menneskerettighedsområdet, at den mest af alt har karakter af uforpligtende, hul festtalebravadelyrik, er